

'Bodypainting'- malowanie ciała w pracy z dziećmi.

Spotkanie to ma na celu zainicjować kreatywną zabawę, w której to nauczyciel odnajduje w sobie wewnętrzne dziecko, co pozwala mu w późniejszej pracy lepiej zrozumieć swych wychowanków. Poprzez malowanie na ciele: dłoni, twarzy poczućmy satysfakcję ze wspólnego odkrywania nowych przestrzeni w wymiarze plastycznym, jak i budowania pozytywnych relacji międzyludzkich poprzez sztukę.

Budowanie bliskich i otwartych relacji z dziećmi następuje tu poprzez zrównanie relacji. Ciało jest tworzywem jak i narzędziem w przypadku malującego. Zachodzi tu interaktywna relacja między malującym, a malowanym. Niwelowanie małych zaburzeń sensorycznych: bodźce takie jak zimna , ciepła woda , miękki, szorstki pędzel. Aspekt materialności, i w związku z tym przyjemność płynąca z bycia dotykany pędzlem, uwrażliwienie na nowe doznania i bodźce. Aspekt odkrywania naturalnej i pierwotnej potrzeby ozdabiania ciała. Malowanie ciała jako próba ustalenia własnej tożsamości, i chęci wyróżnienia się spośród tłumu.

Dziecko posiada w sobie nieskrępowaną niczym wolność i wyobraźnię, wystarczy jedynie pozwolić mu ekspresyjnie wyrazić to poprzez stworzenie interaktywnych ćwiczeń.

Praca indywidualna i w parach. Zaczniemy od szkicowania bezpośrednio na ciele: twarzy, ręce, dłoni-głów zwierząt. Poznawanie techniki 'bodypaintingu':

- próba realistycznego malowania elementów natury np. kory drzewa, futra, skóry zwierząt.
- prezentacja malowania główki zwierzęcia na dłoni przez prowadzącą.

Ćwiczenia, które mogą przeprowadzić nauczyciele w szkołach sanatoryjnych.

Dzieci malują siebie nawzajem (farbami nietoksycznymi do malowania ciała) wcielają się w zwierzęta, jak i bohaterów, malują Panią nauczyciel po dłoniach, malują wzory według swoich upodobań na sobie- przyglądając się sobie przed lustrem. Ćwiczenie z lustrem ma usprawnić wyobraźnię przestrzenną dziecka, tworzenie po obu stronach (twarzy) symetrycznych wzorów, jest również dobrym ćwiczeniem.

Układanie dłoni na kształt i podobieństwo zwierząt- teatr cieni. Później tak ułożone dłonie pokrywają wzorami , które kojarzyć się będą dzieciom z danym zwierzęciem. Kluczowa będzie tu pomoc nauczyciela w określaniu cech charakterystycznych dla każdego zwierzęcia. Nie będzie tu chodziło o naturalistyczne oddanie podobieństwa lecz o syntetyczne i abstrakcyjne uchwycenie charakteru danego zwierzęcia. Dziecko ma stworzyć swoje ulubione zwierzę tak by dla niego było rozpoznawalne, i to wystarczy, by osiągnąć zamierzony cel.

Sabina Woźnica

